

Георги Стоянов Тодоров

Написано от ivailo

Понеделник, 13 Декември 2010 03:15

Георги Стоянов Тодоров е български офицер (генерал от пехотата), брат на Александър Теодоров-Балан.

Роден: 10 август 1858

Болград, Руска империя

Починал: 16 ноември 1934

София, България

Биография

Георги Тодоров е роден на 10 август 1858 г. в Болград, Бесарабия. Произхожда от семейство на българи-преселници. Завършва Болградската гимназия.

Руско-турска война (1877-1878)

По време на Руско-турската освободителна война (1877 - 1878) участва в Българското опълчение като доброволец. Зачислен е в 1-ва рота на 7-ма опълченска дружина. Участва в охранителните операции в които участва дружината и в обучението на млади опълченци. През 1878 г. е произведен в чин унтерофицер.

След Освобождението завършва в първия випуск на Военното училище в София (1879), като на 10 май същата година е произведен в чин подпоручик. На 30 август 1882 г. е произведен в чин поручик. През същата година постъпва в Николаевската генералщабна академия в Санкт Петербург, но не завършва последния курс, защото се завръща в България поради Съединението (1885). На 30 август 1885 г. е произведен в чин капитан.

Сръбско-българска война (1885)

Взема участие в Сръбско-българската война (1885) като началник на Летящия отряд в района между Видин и Кула. Неговите действия на 4 ноември забавят настъпващите сръбски части към Видинската крепост. Участва в боевете при Кула (3-4 ноември), Акчар (14 ноември) и Гайтанци (15 ноември). Награден е с Орден „За храброст“ IV степен.

След войната участва в детронирането на княз Александър I Батенберг, поради което е уволнен от армията през септември 1886 г., като по-късно същата година е възстановен. На 13 август 1887 г. е произведен в чин майор, 1 януари 1892 г. - в чин подполковник, а на 1 януари 1896 г. в чин полковник. През 1890 г. завършва Николаевската генералшабна академия в Санкт Петербург. Служи във военното училище като инспектор на класовете, като началник на гарнизона в Севлиево, през 1905 г. е назначен за командир на 20-ти пехотен добруджански полк на 2-ра бригада от 6-та пехотна дивизия, по-късно е командир на 19 пехотен шуменски полк и 1/6 бригада. На 1 януари 1910 г. е повишен в чин генерал-майор и е началник на 7-ма пехотна рилска дивизия.

Балканска война (1912-1913)

Генерал-майор Георги Тодоров в Солун през пролетта на 1913 г. По време на Балканската война (1912-1913) е командир на Седма пехотна рилска дивизия при настъпването и? към Солун (Македонския фронт и Галиополския полуостров). През януари 1913 г. дивизията му отблъсква турците при Булаир. Участва и в отблъсването на турския десант при Шаркьой.

Междусъюзническа война (1913)

По време на Междусъюзническата война (1913) неговата дивизия се сражава при Калиманци (4 - 18 юли), като след войната става инспектор на 2-ра военно-инспекционна област.

На 2 август 1915 година е повишен в чин генерал-лейтенант.

Първа световна война (1915-1918)

През Първата световна война (1915 - 1918) ръководи Втора българска армия (октомври 1915 - декември 1916), която настъпва в Македония и попречва на обединяването на дебаркиралите в Солун войски на съгласието със сръбската армия. През февруари 1917 година поема командването на Трета българска армия (до декември 1917) на Добруджанския фронт. На 15 август 1917 година е произведен в чин генерал от пехотата.

От края на юни 1918 година генерал Тодоров е помощник-главнокомандуващ, а от 8 септември - поради заболяване на генерал Никола Жеков, е главнокомандуващ на

Георги Стоянов Тодоров

Написано от ivailo

Понеделник, 13 Декември 2010 03:15

Действащата армия и като такъв е един от военачалниците, отговорни за неуспеха при Добро поле и недостатъчно адекватна на реакция на българското командване на събитията на фронта от септември 1918 година. За него Димитър Азманов пише: "Прекрасен баща командир на своите войници, дисциплиниран войник, извънредно тактичен човек и началник, спокоен, твърд и смел пред лицето на опасностите, не му достигнаха качества, които да го издигнат до върховете на голямото командване, до истинското пълководческо изкуство и воля"

През 1919 година е уволнен от армията. През 1925 година съпругата му загива при атентата в църквата "Св. Неделя".

Генерал от пехотата Георги Тодоров умира на 16 ноември 1934 в София.

На негово име е наречена гара Генерал Тодоров и село Генерал Тодоров (край Петрич).

Награди

Орден „За храброст“ II, III и IV степен, 2-ри клас

Орден „Св. Александър“ I степен с мечове по средата, IV степен и V степен без мечове

Орден „За военна заслуга“ I степен с военно отличие и брилянти, III степен на военна лента

Орден „За заслуга“ на обикновена лента

Османски орден „Лиякат“ със звезда за военни заслуги, 18,12.1915